

伊人難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง
—(ภาคสอง)—

2

อินเซียนอวี่ 銀千羽 เทียน
อวี่ เปา

คำนำ

เมื่อโมอีเฮรินตัดสินใจกลับตระกูลเฟิง เรื่องราวมากมายก็รอนาง อยู่ที่นั้นแล้ว ในเล่ม 1 กล่าวถึงแค่เพียงตอนที่เฟิงเข้ามาในตระกูลยังมี เรื่องราวเกิดขึ้นตั้งมากมาย ส่วนเล่ม 2 นี้โมอีเฮรินจะก้าวเท้าเข้าไปยัง 'ที่ที่มีแสงสีม่วง' หรือก็คือเขตลึกลับ ในนั้นสิ่งที่รอนางอยู่มีทั้งค่ายกลและ กับดัก และยังเป็นสถานที่ที่เข้าไปได้เพียงประมุขเฟิงและประมุขหวง เท่านั้นด้วย แน่นอนว่าสิ่งที่โมอีเฮรินจะได้พบเจอต้องไม่ใช่สิ่งธรรมดา ทัวไปแน่นอนค่ะ ในเล่มนี้จึงเต็มไปด้วยความสนุก ตื่นเต้น น่าติดตาม และชวนให้เอาใจช่วยไปพร้อมๆ กับการเปิดโลกแห่งจินตนาการของ นักอ่านด้วยเลยคะ

นอกจากเรื่องราวก่ที่เกิดขึ้นในตระกูลเฟิงแล้ว โมอีเฮรินยังต้อง เดินทางไปดินแดนแรกนภาเพื่อตามหาไปหลี่จิงหง ในดินแดนที่นาง ไม่เคยย่างก้าวไปแห่งนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่นางต้องเรียนรู้ นางต้อง ผจญไปกับสัตว์วิเศษ มิตรสหาย และศัตรูนับไม่ถ้วน ทั้งหมดทั้งหมด ก็เพื่อช่วยเหลือเขา ใครจะคาดคิดว่าคราแรกที่นางได้พบเขากลับมี สตรีอื่นอยู่ใกล้เขาเสียนี้ ทั้งๆ ที่เขาไม่เคยให้สตรีที่ไหนอยู่เคียงข้างกาย นอกจากนาง นางอาจจะเข้าใจผิดคิดไปในทางร้ายเองก็ได้ บุรุษที่อยากจะ ใกล้ชิดนางเช่นเขาจะไปมีสตรีที่ไหนได้แล้ว โมอีเฮรินจึงขอหลบดู สถานการณ์ให้แน่ชัดก่อน เช่นนี้แล้วเราไปช่วยนางไต่ร่องดูดีหรือไม่ว่า สตรีนางนั้นเป็นใคร เหตุใดจึงเข้าใกล้ไปหลี่จิงหงได้ แล้วไหนจะเรื่องของ 'แดนสมบัติแรกนภา' ที่ผู้คนที่นี้ต่างกล่าวขวัญว่าน่าสนใจยิ่งอีก ด้านใน จะมีอะไรบ้าง ไปติดตามได้พร้อมกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

หัวใจไม่โอเอรินพลันรู้สึกเจ็บแปลบนิดๆ หวานซึ่งน้อยๆ แต่ที่มากที่สุดยังคงเป็นความปวดใจ

ไปหลี่จิ่งหงที่เยอหยิ่งปานนั้น เย็นชาและตระนองอาจปานนั้น ทั้งยังมีฐานะสูงศักดิ์ อันที่จริงกลับมีสิ่งในครอบครองไม่มาก

โมอีเอรินเงยหน้าขึ้นก็มองเห็นสีหน้ามุมานะของไปหลี่จิ่งหงที่มองนาง โดยตลอด

นี่คือความอ่อนโยนเพียงหนึ่งเดียวของภูเขาน้ำแข็งเซี่ยวนะ เป็นเกียรติอย่างยิ่ง นางต้องปกป้องรักษาให้ดี

โมอีเอรินโน้มตัวมาข้างหน้า จูบริมฝีปากเขาหนักๆ ทีหนึ่ง ทักชะ การจูบของนาง... ไม่มีแม้แต่น้อย

"จิ่งหงคนโง่..."

แนะนำตัวละคร

* โมอีเฮริน

สาวน้อยที่มีชื่อเสียงเลื่องลือในดินแดนเทพยุทธ์ ทำทางกายนอกดูไร้เดียงสา ทว่าความจริงฝีมือเก่งกาจเหนือใคร รักเคอราฟพี่ชายทั้งสอง และท่านตามาก

* ไปหลี่จิงหง

บุรุษที่หล่อเหลาหนุ่มแน่นและเย่อหยิ่งเย็นชา โดยธรรมชาติ มีพรสวรรค์อยู่ในระดับราชันยุทธ์ รักและปรารถนาดีต่อโมอีเฮรินด้วยใจจริง

* เฟิงเหยียน

สหายรักที่คบหากับโมซั่งเงินมาเนิ่นนาน เป็นผู้อาวุโสที่มีความสำคัญต่อสมาคมหมอโอสถมาก ผู้หนึ่ง อีกทั้งยังเป็นอาจารย์ของฉู่เซวียนฉีด้วย

* ไปหลี่เยียน

มารดาของไปหลี่จิงหง มิใช่คนของดินแดนเทพยุทธ์ สาเหตุที่มีแซ่ไปหลี่เพราะเป็นบุตรสาวบุญธรรมของตระกูล

* ไปหลี่จั้ง

ท่านอาของไปหลี่เยียน เป็นคนของดินแดนแรกนภา พลังวัตรของเขาก็ก้าวเด็วก็จะบรรลุขั้นสูงสุดแล้ว

16

"ดินแดนแรกนภา?!"

ผู้อาวุโสใหญ่และเฟิงเขียนลั่งต่างถลิ่งตามองนางด้วยความ
ประหลาดใจ

คล้ายรั้งเกี่ยวกับการกระตุ่นเช่นนี้ยังไม่พอ โมอีเหรินจึงโยนวาจาที่
ชวนสะท้านสะเทือนมาอีกประโยค "เพราะฉะนั้นตอนนี้ข้าจะไปยังสถานที่
ที่มีแสงสีม่วงโผล่ขึ้นมา"

"ตอนนี้?!" ผู้อาวุโสใหญ่กับเฟิงเขียนลั่งแผดเสียงอีกครั้ง

"อืม ตอนนี้" โมอีเหรินพยักหน้า ยืนยันว่าตนเองพูดไม่ผิด

ดีเหลือก็ต้องตีตอนร้อน คิดอะไรได้ก็ต้องลงมือทำ นางใช้เวลาอยู่ใน
คลังเก็บตำราไปมากแล้ว ทั้งยังเล่นสนุกเล็กๆ ไปอีกหน่อยแล้ว ไม่อาจ
เสียเวลาได้อีกต่อไป

ไปหาลี้จิงหงไปดินแดนแรกนภาได้หนึ่งเดือนแล้ว ไม่รู้ว่ายามนี้สบายดี

หรือไม่

พอโมอีเหรินคิดถึงไปหลี่จิงหง สีหน้าของนางก็พลันซีมลง ซึ่งเพิ่งเขียนลั้งที่มองนางอยู่สังเกตเห็นแล้ว

"เหตุใดต้องไปที่ที่มีแสงสีม่วง" ดูเหมือนเขาจะยังไม่เคยพูดถึงเรื่องเขตลี้ลับให้โมอีเหรินฟัง

"สัญชาตญาณ"

"..." คำตอบนี้... ทรงพลาภาพโดยแท้

"อันที่จริงเข้าไปเองก็ได้" เดิมทีจะให้พวกเขา นำทาง แต่เห็นพวกเขา มีท่าทางลำบากใจทั้งยังล้งเลปานนั้น โมอีเหรินจึงตัดสินใจจะไม่ทำให้พวกเขาลำบากแล้ว

"ไปเอง?" ผู้อาวุโสใหญ่กับประมุขเผ่าถลิ่งตามองนางอีกแล้ว

"ผู้อาวุโสใหญ่ ประมุขเผ่า แววดาพวกท่านดูยิ่งนัก" โมอีเหริน มีท่าทางเหมือนถูกทำให้ผวา ประหนึ่งว่าผู้อาวุโสใหญ่กับประมุขเผ่า เป็นคนฉลาดชั่วที่ชั่ววัยเด็กน้อย

"พวกข้าดู?" ผู้อาวุโสใหญ่กับประมุขเผ่าหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก แม้แต่น้ำเสียงแยๆ พวกเขาก็กังไม่ได้ทำเลยแม้เพียงนิด เอาที่ได้มาด้วยกัน

พวกเขาถลิ่งตามองนางก็เป็นเพราะถูกนางทำให้ตกใจต่างหาก

"ประมุขหวง ท่านรอก่อน" เฟิงเซี่ยนลั้งสะกดกลั่นความรู้สึกปวดหัว จนอยากนวดหน้าผากเอาไว้ "เขตลี้ลับเดิมทีก็เป็นสถานที่ที่เข้าไปได้เพียงประมุขเฟิงและประมุขหวง ช้างในอาจจะมียาคายกล อาจจะมียาคักกลไก ไม่ว่าจะเข้าหรือผู้อาวุโสใหญ่ก็ล้วนไม่ทราบวิธีการเข้าไป ท่านทราบหรือไม่"

"ไม่ทราบ"

ประเสริฐ... คำตอบทรงพลานุกาภาพยิ่ง

เพิ่งเขียนล้งถามละเอียดเพียงนี้เพราะมีสาเหตุ

ขณะตระกูลเพิ่งเกิดเภทภัยในตอนนั้นก็เคยมีคนในตระกูลเข้าไป
ในเขตลี้ลับโดยพลการ ผลก็คือ...ตายเกลี้ยง

ส่วนว่าตายได้อย่างไร เวลานั้นประมุขเพิ่งมิได้บอก

หลังจากตระกูลเพิ่งเห็นกายจากโลก ก่อนประมุขเพิ่งจะสิ้นใจเคยบอก
ว่าภายในระยะสิบสี่รอบเขตลี้ลับล้วนเป็นสถานที่อันตราย เมื่อผู้ที่ไม่รู้วิธี
บุกเข้าไป จะต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

ด้วยเหตุนี้หลังจากนั้นมาเขตลี้ลับก็กลายเป็นสถานที่ต้องห้าม
ภายในบริเวณสิบสี่โดยรอบไม่มีคนในตระกูลกล้าเข้าไปใกล้ตามอำเภอใจ

แม้ประมุขหวังจะเป็นเจ้าของเขตลี้ลับ แต่การเข้าไปในเขตลี้ลับ
อย่างไรให้ปลอดภัยนั้นเขาไม่รู้จริงๆ ด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจไม่สอบถาม
ให้มากหน่อย

"ไม่ทราบอะไรเลย แต่ท่านก็จะไปทั้งอย่างนี้หรือ"

"ไม่ทราบอะไรเลย ถึงได้นำสนุกอย่างไรเล่า!" โมอีเหรินถึงกับอึ้ง
เสียเบิกบานใจยิ่ง

"..." ผู้อาวุโสใหญ่กับเพิ่งเขียนล้งต่างหมดคำจะกล่าวอย่าง
พร้อมเพรียงกัน

รูปแบบการกระทำอันไม่กล้าตายพรรคนี้นั้นไม่เหมาะที่จะปรากฏอยู่
บนตัวเด็กสาวผู้มีรูปลักษณ์ภายนอกราวกับหยกเจียรระโนเลยจริงๆ
นี่เป็นใครเลี้ยงดูมา...ผู้อาวุโสใหญ่และเพิ่งเขียนล้งพลันแจ้งใจแล้ว

มีท่านตาที่มีนิสัยหยิ่งทะนง ไม่กล้าตาย ไม่กลัวความยากลำบาก

ถึงเพียงนั้น เด็กที่ถูกเขาอบรมเลี้ยงดูออกมากับมือจะ 'ปกติ' ได้สักเท่าไร
เชียว

"เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้! ผู้อาวุโสใหญ่ ประมุขเผ่า ข้าไปก่อนละ
พวกท่านค่อยๆ คุยกันไป" พูดจบโมอีเหรินก็ยังไม่ว้าวกล่าวขอตัวอย่าง
มีมารยาท จากนั้นคนก็...หายวับไปแล้ว

"ประ..." ผู้อาวุโสใหญ่กับเฟิงเซียนลิ่งไม่ทันแม้แต่จะเอ่ยปากห้าม

"เขตลี้ลั้บอันตรายยิ่งนัก!"

"เซียนลิ่ง รีบไปเขตลี้ลั้บ!"

ผู้อาวุโสใหญ่กับเฟิงเซียนลิ่งมองตากัน ก่อนกระโดดผล่งขึ้นมา
ไปถึงยังทิศทางเขตลี้ลั้บอย่างรวดเร็วพร้อมกัน ความเร็วนี้เทียบได้กับหนีตาย
เลยทีเดียวน

ขณะหือตะบึงไป ผู้อาวุโสใหญ่ก็ยังไม่ว้าวบ่นเฟิงเซียนโมว่าอยู่ดีๆ
เหตุใดต้องสอนประมุขหวงจวนจิ้งได้เก่งปานนี้ ความเร็วนี้เกือบทำให้
ตาเดาอย่างเขาเหนื่อยตายได้เลยทีเดียวน

ทางด้านหลังศาลตระกูลเฟิงเป็นหุบเขาคีตกำบรพ์แห่งหนึ่ง เมื่อ
มองดูจากกลางอากาศ เสาหงส์ ผนังในศาลตระกูลที่มีป้ายหงส์แขวน
อยู่เต็ม และหุบเขา ทั้งสามจุดจะเชื่อมเป็นแนวเส้นตรงเดียวกันพอดี

หลังสังเกตดูลักษณะพื้นที่เรียบริ่อย โมอีเหรินก็อ้อมไปทางด้านขวา
ของศาลตระกูล

นับตั้งแต่เลื่อนขั้นที่กั้นทะเลครวานั้น การตระหนักรู้และการใช้
ความเร็วของนางก็ก้าวหน้าใหญ่หลวงขึ้นไปอีกระดับแล้ว แม้แต่เฟิงเซียนโม
ก็ยังไม่กล้าพูดว่าความเร็วของเขาในตอนนี้อาจเร็วกว่าโมอีเหริน

ดูจากจุดนี้ โมอีเหรินที่เป็น 'สีคราม' ได้มีสีเข้มกว่าต้นครามแล้ว เพียงชั่วกะพริบตาสองสามครั้ง โมอีเหรินก็มาถึงนอกระยะสิบลิ้วจากหุบเขาแล้ว

"อือ..." เซ็นพลันส่งเสียงครางเบาๆ

สีหน้าของเขี้ยวเงินเองก็ไม่ได้ดูระรื่นเหมือนยามปกติ กลับดูทรมานอยู่เล็กน้อย

โมอีเหรินรีบอุ้มพวกมันลงมามีละตัว

"เป็นอะไรไป"

"ท่านแม่ ข้ารู้" เสี่ยวทุนพลันส่งเสียงขึ้นมา "นี่เป็นการกีดกันสายเลือด ที่นี้มีกลิ่นอายสายเลือดเข้มขึ้นยิ่ง การที่คงอยู่มานานทำให้ออกเกิดการปกป้องตนเองชนิดหนึ่ง มันจะกีดกันการดำรงอยู่ของสายเลือดทั้งหมดที่ไม่ใช่ของตนเอง ดังนั้นเซ็นกับเขี้ยวเงินจึงรู้สึกไม่สบายตัว หากเดินเข้าไป พวกมันสองตัวจะต้องบาดเจ็บแน่นอน"

"การกีดกันสายเลือด?" โมอีเหรินมุ่นหัวคิ้ว นางเข้าใจความหมายของเสี่ยวทุนแล้ว แต่ที่นางไม่เข้าใจคือไฉนจึงมีของพรรณนี้ปรากฏขึ้น

สิ่งนี้ลึกลับมหัศจรรย์ถึงเพียงนี้...ก็ได้ นี่ก็คือโลกอันลึกลับมหัศจรรย์

โมอีเหรินปลอบใจตนเองอีกครั้งว่าไม่ต้องประหลาดใจ โลกอันลึกลับมหัศจรรย์ปรากฏสิ่งใดก็ล้วนไม่น่าแปลกทั้งสิ้น ไม่ต้องใช้ทฤษฎีที่เคยชินไปทำความเข้าใจ

เยือกเย็นเข้าไว้ ข้าต้องเยือกเย็นเข้าไว้

"ถ้าเป็นเช่นนี้พวกเจ้าก็กลับไปหาท่านตา บอกท่านตาว่าไม่ต้องเป็นห่วงข้า" โมอีเหรินกล่าวกับสัตว์ทั้งสองที่มีสีหน้าน่าสงสารเป็นหนักหนา

"พวกข้าไปไม่ได้อีกแล้ว..." แววดตาของเซ็นน่าสงสารเสียเหลือเกิน

"เสียทุกอย่างไปได้..." แวดตาของเขี้ยวเงินมีแต่ความอิจฉา

"ไม่ยุติธรรม!" สัตว์ทั้งสองตะโกนเป็นเสียงเดียว

โมอีเหรินหัวเราะพรีดออกมา "พวกเจ้าสองตัวนับวันยิ่งรู้ใจกันมากขึ้นแล้ว"

"..." นั่นเป็นเพราะว่าพวกมันสองตัวล้วนถูกรังแกอย่างไรเล่า

"อีเหริน ข้าเกลียดที่นี่" เซ็นทำหน้าที่เซ็ดเสียนขนแวนเนื้อได้สามซั้ง

"อีเหริน ข้าก็เกลียดที่นี่" เขี้ยวเงินพูดเช่นกัน

"ข้ารู้ ลำบากพวกเจ้าแล้ว" โมอีเหรินลูบไล้ถูไถพวกมันสองตัว

ข้อต้องห้ามในตระกูลเฟิงมากเกินไปหน่อยสำหรับพวกมันจริงๆ

ไม่เหมือนกับตอนอยู่บนเกาะไม่เสวียน อยากไปที่ใดก็ได้เลย

สัตว์เดิมนี่ก็ชอบอยู่กับธรรมชาติ รักอิสระ ปราศจากการผูกมัด

ไม่แปลกที่พวกมันสองตัวจะประท้วง

"ก็ได้อีเหริน ข้าจะอดทน" เซ็นได้รับการปลอบใจแล้ว จึงหยุด

ตัดพ้อต่อว่า

"แค่มีอีเหรินอยู่ก็พอแล้ว" เขี้ยวเงินเดิมนี่ก็ออกจากเกาะมาเพื่อ

โมอีเหริน ขอเพียงสามารถอยู่กับโมอีเหริน เรื่องอื่นๆ มันทนได้

"ขอบใจพวกเจ้ามาก" โมอีเหรินยิ้มพลางกอดพวกมัน จากนั้นก็

ปล่อยพวกมันสองตัว "ไปอยู่กับท่านตากับคุณเออะ หากตอนที่ข้าไม่อยู่ยังมี

คนกล้าหาเรื่องท่านตากับพวกท่านพี่ พวกเจ้าไม่ต้องเกรงใจ อัดไปได้เลย"

มีอะไรนางรับผิดชอบเอง

"ได้!" เขี้ยวเงินและเซ็นตอบรับ ก่อนหมุนตัววิ่งกลับไปหาโมซึ่งเงิน

คราวนี้โมอีเหรินถึงได้เห็นหลังกลับไปมองหุบเขาที่เสบียงจัดไว้ล้มเสียด
แห่งนี้อีกครั้ง

"เอาละ ตอนนี้นำพวกเรามาเข้าไปกันเถอะ" โมอีเหรินลูบหัวเสี่ยวทวนเสรีง ก็ยังทำก้าวเข้าขอบเขตสิบลี้นั้น...

เพียงแต่ก้าวเดียว ทศนิยมภาพก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

นอกขอบเขตสิบลี สิ่งที่มองเห็นคือหุบเขาที่มีป่าไม้ทอดยาวจรดขอบฟ้า

ภายในขอบเขตสิบลีกลับเป็นหุบเขากลางป่าที่ถูกปิดผนึกแห่งหนึ่ง ความหนาวเยือกทะลุเข้าไส้โดยปราศจากการเตือน

ต้นไม้เตี้ย พื้นหญ้า ป่าหินตรงหน้าล้วนถูกน้ำแข็งปกคลุม ทั่วทุกแห่งหนประหนึ่งถูกความหนาวเย็นแช่แข็ง

โลกน้ำแข็งกำลังจะจู่โจมถูกร่างนางอยู่รอบร่อ...

โมอีเหรินไม่ลนลาน นางรวบรวมเปลวเพลิงสีม่วงบางๆ มาห่อหุ้มตัวร่างในพริบตา ไอน้ำวเห็บผ่านเลยนางไปแช่แข็งทุกสิ่งที่มองเห็นได้ทั้งหมดต่อไป

โมอีเหรินก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง ที่เหยียบอยู่ได้เท่าเดิมที่เป็นพื้นหญ้าที่กลายเป็นน้ำแข็ง แต่เมื่อนางย่างเหยียบ มันกลับฟื้นคืนชีวิตอย่างน่าอัศจรรย์

หน่ออ่อนสีเขียวเหมือนได้ฟื้นคืนชีวิตใหม่ตามแต่ละก้าวอย่างที่นางมุ่งหน้าไป เหยี่ยวเฉาอยู่ใต้น้ำแข็ง เมื่อน้ำแข็งละลายก็กลับมาใช้ชีวิตขึ้นใหม่

โมอีเหรินเดินหน้าไปที่ละก้าว ยิ่งมุ่งหน้าไปยิ่งเหมือนเดินเข้าไปในโลกที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็ง ความอัศจรรย์คือโมอีเหรินไม่รู้สึกกลัวเลยแม้แต่น้อย

เปลวเพลิงสีม่วงชั้นบางๆ ได้สกัดกั้นความหนาวเย็นของน้ำแข็งที่ปกคลุมออกไป และนำพาพลังชีวิตใหม่มาให้

ที่ใดที่ถูกโมอีเฮรินเดินผ่าน พื้นหญ้าจะงอกขึ้นใหม่ เปี่ยมล้นด้วยพลังชีวิต แต่ที่ด้านหลังนาง นอกจากจุดที่นางเดินผ่านแล้ว โลกที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็งกลับยังคงมีเพียงความหนาวยะเยือก

ครั้นเดินมาได้ราวห้าลี้ โมอีเฮรินก็หยุดฝีเท้าลงอย่างคล้ายคิดอะไรได้ พอหันหน้ากลับไป ภาพต่างๆ ก็สะท้อนเข้ามาในสายตานาง...

อุณภูมิสูงติดต่อกันหลายปี ไม่มีน้ำฝนลงมาแม้แต่สายเดียว

แม่น้ำแห้งขอด โนนานไม่มีต้นกล้างอกแม้แต่ชุ่น* เดียว

เมืองที่มีผู้คนอาศัยอยู่ พื้นดินแตกกระแหง ผู้คนผ่ายผอมหน้าตาซีดเซียวหลบอยู่ตามร่มเงาชายคาด้วยสภาพเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง เลี้ยงแสงแดดร้อนแรงที่สาดส่อง

'หิวข้าว...'

'หิวน้ำ...'

ไม่มีอาหาร ไม่มีแหล่งน้ำ มีเพียงชาวบ้านผู้หิวโหยและคนที่ตายจากความร้อนทั่วทุกหนแห่ง

เมืองอีกแห่งหนึ่ง

ฝนตกหนักปานฟ้ารั่ว ตกไม่หยุดทั้งวันทั้งคืน เพียงไม่กี่วันน้ำในแม่น้ำก็เอ่อล้นเฉียบพลัน เปียกโชกไปทั่วทุกที่

'หากฝนยังตกไม่หยุดเยี่ยงนี้ต่อไปเรื่อยๆ ท่านบ...เกรงว่าคงจะดำน้ำไม่อยู่แล้ว...'

ถ้อยคำห้วนวิตกเพ็งจะพูดจบได้ไม่นาน ท่านบก็ดำนกระแสน้ำที่

* ชุ่น เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ชุ่นเป็น 1 ลี้ (เชี้ยว)

ทั้งรุนแรงทั้งมหาศาลไม่อยู่ พังครืนลงในที่สุด!

'กรี๊ด...'

'ช่วยด้วย...'

'ท่านพ่อ...ท่านแม่...'

'ช่วยด้วย...ช่วยด้วย...'

น้ำมหาศาลถาโถมมาอย่างเฉียบพลัน ท่วมที่นาและบ้านเรือน
คนจำนวนมากหนีขึ้นหลังคาร้องขอความช่วยเหลือ

ทว่าน้ำฝนยังคงตกลงมาไม่ขาดสาย แม้กระทั่งหลังคาก็ถูกน้ำในแม่น้ำ
ที่ไหลบ่ามาท่วมในเวลาเพียงไม่นาน

'ช่วย...ด้วย...'

'ฮือๆ...'

'จืดๆ...เหมียว...'

'ข้าไม่อยากตาย...ช่วยด้วย...'

สถานที่ที่ถูกมวลน้ำมหาศาลท่วมแผ่ขยายออกไปอย่างไม่หยุดยั้ง
คนและสัตว์นับไม่ถ้วนก็ถูกน้ำพัดพาไปด้วย...

ทะเลทรายรกร้างที่มีบ้านเรือนผู้คนบางตา พบเห็นพื้นเขียวชอุ่ม
ได้ยาก

ท่ามกลางเนินทรายสุดลูกหูลูกตาและฝุ่นควันที่ตลบฟุ้งไปทั่วพื้นที่
มีเสียงแว่วๆ ดังชัดเจนขึ้นทุกที

'ฮือ...'

'จืด...จืด...'

'สวบสวบ...'

'ฟูบ...'

ไม่เห็นร่องรอยของคน แต่เสียงแผ่วเบาดังแว่วๆ สารพัดเสียง
กลับดังไม่หยุด

เมื่อมองดูดีๆ ในพื้นทรายปรากฏร่องรอยทรายไหลต่อเนื่อง
เป็นระลอก ไม่มีกฎเกณฑ์ใดๆ

ส่วนสัตว์ทะเลทราย เช่น งู หนูทะเลทราย แมลง แมงป่องพิษ...
ตลอดจนสัตว์ที่ตัวเล็กและใหญ่กว่านี้ บางตัวเหมือนกำลังหนีตาย บางตัว
ไม่ทันหนีก็ถูกทรายไหลท่วมแล้ว

อีกสถานที่หนึ่ง เป็นป่าเขาที่มีทัศนียภาพงดงาม

ในป่ามีน้ำพุร้อนตามธรรมชาติอยู่ทั่วทุกที่ ต้นไม้เจริญงอกงาม
ภูเขาสูงตระหง่าน ยอดเขาถูกหิมะขาวปกคลุม มีเรือนตากอากาศพร้อม
บ่อน้ำพุร้อนอยู่สองสามแห่ง สร้างได้หรูหราโอ้อ่า น่าเสพสุขที่สุด

ในเวลาเดียวกับที่ทุกสารทิศประสบภัยแล้งและอุทกภัย ยังคงมี
คนสุขสำราญกับน้ำพุร้อน กอดสาวงาม กินอาหารหรูหรา กระจกสุรา
รสเลิศอยู่ในเรือนตากอากาศ

คนที่กำลังรำสูรหาความสำคัญล้วนไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่าน้ำพุใสแจ้ว
ที่ไหลอยู่ในบ่อน้ำพุร้อนค่อยๆ เริ่มขุ่นมัว อุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ

ทันใดนั้นเองก็เกิดแผ่นดินไหวที่รุนแรงยิ่ง

'แผ่นดินไหวแล้ว!'

'ว้าย!'

'รีบหนี!'

เวลาเดียวกัน น้ำในบ่อน้ำพุร้อนก็เดือดพล่าน ยอดเขาปรากฏ

แสงเพลิงพุ่งขึ้นฟ้า!

'อ้า...นั่นคือ...'

'เทพอัคคีพิโรธแล้ว!'

'เทพบรรพตพิโรธแล้ว!'

'รีบหนีเร็วเข้า!'

หลังมีแสงเพลิงพุ่งขึ้นฟ้า ธารความร้อนทั่วท้องฟ้าก็ไหลลงมาจากยอดเขา เพียงไม่นานก็เผาไหม้ไปทั่วทั้งป่าเขา ลามไปถึงหมู่บ้านต่าง ๆ ตรงตีนเขา แล้วแผ่ลามออกไป...

แผ่นดินไหวคล้ายว่าเป็นสัญญาณเตือน

หลังจากนั้นก็เป็นธารน้ำแข็งทั่วท้องฟ้าลงมากลุมพื้นที่ที่อยู่อาศัยของมนุษย์ไม่หยุด โลกทั้งใบมีสายฟ้าฟาดลงมาเป็นระยะ เกิดแผ่นดินไหว และคลื่นยักษ์บ่อยครั้ง

ภัยแล้งดำเนินต่อไป ฝนห่าใหญ่ก็ตกต่อไป

โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว พื้นที่บนดินแดนก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไป พืชผลบนหน้าดินที่กินได้ก็น้อยลงไปทุกที

หลังจากการดำรงชีพกลายเป็นยากลำบาก ก็เกิดการปล้นชิงต่าง ๆ นานาขึ้นไม่หยุดหย่อน

ผู้คนเรียกหาฟ้าฟ้าไม่ชาน เรียกหาดินดินไม่ตอบ นอกจากการหนีเอาชีวิตรอดแล้วก็มีแต่ความตาย

ส่วนเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญที่มีพลังเหนือกว่ามนุษย์ไปแล้วก็ต่างใช้อภินิหาร ชัดขึ้นชะตาฟ้าลิขิต บ้างช่วยคน บ้างฆ่าคน ใช้พลังพิเศษที่ได้มาจากการฝึกบำเพ็ญต่อกรกับภัยธรรมชาติอย่างมิหยุดพัก

ที่ว่าคนอย่างไรรักยังเป็นคน ถึงจะเป็นเทพ อยู่ท่ามกลางการพังทลายของโลกทั้งใบ เกรงว่าก็คงไม่มีกำลังที่จะกอบกู้โลกได้เช่นกัน จึงได้พากันสูญเสียชีวิตรื้อไประหว่างที่ช่วยเหลือผู้คน

ครั้นผู้ฝึกบำเพ็ญตายลงมากขึ้นเรื่อยๆ สิ่งที่น่ากลัวก็มิได้มีเพียงภัยพิบัติธรรมชาติ แต่ยังมีจิตใจคนที่ยื่นเปลี่ยนแปลงไป รวมถึงการนองเลือดอันแสนทารุณที่เกิดขึ้นไม่หยุด

เมื่อเห็นว่าดินแดนแทบจะสิ้นทางรอดอยู่รอบร่อ หัวตระกูลที่อาศัยอยู่ร่วมกันมาโดยตลอดก็จำเป็นต้องคิดแผนการในทางที่เลวร้ายที่สุด

'โลกนี้เกรงว่าคงใกล้จะระดับประคองต่อไปไม่ไหวแล้ว'

'เช่นนั้นพวกเราควรทำอย่างไร'

'ปิดผนึกเกิด!'

'แต่ละตระกูลแยกกันทำการปิดผนึก พยายามจำกัดขอบเขตให้ได้เล็กที่สุดเท่าที่ทำได้ พยายามรักษาการสืบทอดไว้ให้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ระหว่างแต่ละกลุ่มตระกูลให้ใช้ค่ายกลส่งตัวเชื่อมต่อกัน รอกภัยพิบัติผ่านพ้นไป พวกเราค่อยพบกันใหม่'

'ตกลง'

'พวกเราล้วนต้องสืบทอดต่อไป หลังภัยพิบัติค่อยพบกันใหม่!'

หลังจากนั้นภัยพิบัติยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิม โลกเดิมนั้นก็ค่อยๆ แยกออกไปนานเท่าไรก็สุดรู้ ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นก็เริ่มค่อยๆ น้อยลง

ขณะบนดินแดนที่ถูกธารน้ำแข็งปกคลุมปรากฏหน่ออ่อนสีเขียวขจีขึ้นกอแรก และแสงแดดอบอุ่นส่องไปทั่วผืนปฐพีอีกครั้ง ดินแดนก็ค่อยๆ เริ่มฟื้นคืนชีวิต

เมื่อผ่านการฟื้นตัวอีกระยะใหญ่ บนดินแดนก็ค่อยๆ ปรากฏสิ่งมีชีวิต
จำนวนหนึ่ง ถึงขนาดมีมนุษย์... ปีนออกมาจากใต้ดิน

ทว่ามนุษย์ผู้นั้นไม่รู้ว่าจะสวมเสื้อผ้าที่ทำจากอะไร ไม่มีรูปแบบใดๆ
มีเพียงคุณลักษณะที่ดั้งเดิมที่สุดของเสื้อผ้าที่ยังคงอยู่... ปกคลุมร่างกาย
ส่วนหน้าตาและลักษณะท่าทางนั้นก็ดูเหมือนผู้ประสพภัยยิ่งกว่าผู้ประสพภัย
เสียอีก

หากจะให้ไม่เอีเหรินบรรยาย นั่นก็คือ... มนุษย์ดึกดำบรรพ์
ต่อมาเป็นภาพเหตุการณ์ที่มนุษย์เริ่มดำรงชีวิตอยู่บนผิวดินอีกครั้ง
เริ่มใช้ชีวิตล่าสัตว์เพาะปลูก...

และตระกูลที่เป็นผู้ปิดผนึกนั้นก็ปรากฏตัวขึ้นแล้วเช่นกัน
หากแต่มีเพียงคนจากสองในห้าตระกูลที่ปรากฏตัว มีหน้าซ้ำ
จำนวนคนแต่ละตระกูลก็ยังไม่ถึงร้อย

เนื่องจากการดำรงชีพ แม้ระดับชีวิตความเป็นอยู่ของคนสองตระกูลนี้
จะด้อยลง แต่กล่าวโดยรวมกลับเป็นเพราะว่าสามารถรักษาการสืบทอด
ไว้ได้ ทำให้หลังจากดินแดนฟื้นตัวพวกเขาจึงสามารถก้าวหน้าได้รวดเร็ว
การดำรงชีพก็ง่ายกว่าคนอื่นๆ

เพียงแต่ขณะนั้นพวกเขาค้นพบว่าโลกนี้ดูเหมือนจะเหลือเพียง
พวกเขาสองสายตระกูล เนื่องจากจำนวนคนน้อย จึงดำรงชีพโดย
ช่วยเหลือเกื้อกูลกันสืบมา

จากนั้นคนบนดินแดนก็เริ่มมีจำนวนมากขึ้นอย่างช้าๆ ทักษะต่างๆ
ในการดำรงชีวิตก็ค่อยๆ ก้าวหน้าไม่หยุดหย่อน ในที่สุดการต่อสู้แย่งชิง
เพื่อดำรงชีพก็ได้เริ่มปรากฏขึ้น

ต่อจากนั้นอยู่มาวันหนึ่ง ผู้คนได้ค้นพบสัตว์วิเศษที่มีพลังมหัศจรรย์

และคนสองตระกูลนั้นก็สามารอยู่ร่วมกับสัตว์เหล่านั้นได้อย่างกลมกลืน ต่อมาเมื่อคนค้นพบอีกเช่นกันว่าเดิมทีมนุษย์สามารถฝึกบําเพ็ญได้...แล้วได้ค่อยๆ พัฒนาวิธีฝึกบําเพ็ญสองชนิดอันได้แก่นักยุทธ์และผู้ครองสัตว์วิเศษ

ระหว่างนี้ได้ปรากฏผู้ที่ฝึกการเป็นนักยุทธ์ได้ถึงจุดสูงสุด ต่อมาคนผู้นี้ได้หายตัวไป แต่วิธีฝึกบําเพ็ญของเขายังคงอยู่ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับการเรียกขานเป็น 'เทพยุทธ์' ดินแดนแห่งนี้ก็ได้รับการขนานนามใหม่ว่า 'ดินแดนเทพยุทธ์' เช่นกัน

หลังจากนั้นผ่านไปอีกระยะหนึ่ง คีทใหญ่ระหว่างมนุษย์และสัตว์วิเศษก็เริ่มต้นขึ้น ดินแดนเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการนองเลือดและศึกสงคราม

ท้ายที่สุดก็มิคนสละชีพไปนับไม่ถ้วน การฝึก 'แดนถิ่นอำนาจพร' ถือเป็นจุดสิ้นสุดของคีทใหญ่คราวนี้

ต่อจากนั้นดินแดนก็เกิดสงครามใหม่ขึ้นอีกครั้ง ตระกูลหนึ่งจากไปไกล อีกตระกูลเริ่มกายตัดขาดจากโลกภายนอก...

ดูมาถึงตรงนี้ ไม่อี่เหรินก็เข้าใจแล้วว่าสิ่งที่นางเห็นคืออะไร นี่ก็คือ 'ประวัติศาสตรวิวัฒนาการของดินแดนเทพยุทธ์' กระมัง! ไม่อี่เหรินหน้าดำทมะมืนอยู่สักหน่อย เหตุใดนางจึงได้เห็นเจ้าสิ่งเหล่านี้

ขณะที่นางสงสัยไม่แน่ใจอยู่ตัวเอง ทักษะภาพและสิ่งต่างๆ รอบข้างก็มีการเปลี่ยนแปลง

หากยึดตำแหน่งที่นางยืนอยู่เป็นเส้นแบ่ง ทางที่เดินผ่านมากลายเป็นทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิ แต่ด้านที่ยังไม่ได้เดินไปยังคงเป็นโลกน้ำแข็งเช่นเดิม

ขณะที่โมอีเฮรินก้มหน้าลงไต่ร่องตรง เสียงบุรุษไม่ต่ำไม่สูงฟังดูไพเราะ
เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

"ผู้สืบทอด เจ้ามาแล้ว"

โมอีเฮรินเงยหน้าขึ้นทันควัน

แม้ว่าแรกฟังเสียงจะดังมาจากทุกสารทิศ แต่อันที่จริงต้นตอของ
เสียงมีเพียงหนึ่งเดียว โมอีเฮรินดูแล้วคิดว่าเป็นทางนั้น

"เป็นเด็กสาวที่ประสาทสัมผัสเฉียบคมยิ่งนัก" ในเสียงไพเราะระคน
ด้วยแววขบขัน "หากเจ้าอยากรู้ว่าข้าคือผู้ใด ก็ต้องเดินหน้ามาต่อ ทว่า
เส้นทางต่อจากนี้มิใช่เพลิงสวรรค์สีม่วงชั้นบางๆ นั้นของเจ้าจะสามารถ
ต้านทานได้แล้ว"

"เส้นทางที่เดินได้ยาก ข้าไม่แน่ว่าจะต้องเดินมิใช่หรือไร" โมอีเฮริน
กล่าวไปทางต้นตอของเสียง

"เจ้าจะล้มเลิกกลางคันหรือ เช่นนี้ไม่ดีกระมัง เกิดเป็นคนพึงมี
ความยืนหยัดและความแน่วแน่ไม่อาจพบเจอความยากลำบากก็ทอดย
จึงจะถูก"

"อืม กล่าวได้ถูกต้องแล้ว" คนทั่วไปล้วนคิดเช่นนั้น "แต่การที่รู้ทั้งรู้ว่า
บนเขามีเสือ กลับยังมุ่งหน้าไป นั่นก็มิใช่เรื่องที่คนฉลาดทำกัน"

"หากแต่เจ้ามาถึงที่นี่แล้ว กลับไม่เดินไปจนสุดทาง ไม่ไปไขปริศนา
ของที่นี่ เจ้าจะไม่รู้สึกไม่ยินยอมหรือ"

โมอีเฮรินยิ้มจุก "น้ำเสียงของท่านฟังเหมือนเป็นคนเลวที่ลักพาตัวเด็ก
ออกจากบ้านเป็นอย่างยิ่ง!"

"..." เสียงนั้นเงียบไป

"ทว่า การไม่รู้เฉลยของปริศนาก็น่าเสียดายมากจริงๆ" น้ำเสียงของ

โมอีเหรินพลันฟังดูอ่อนคลายสบายใจขึ้นมาอีก "เพราะฉะนั้นข้าจะมุ่งหน้าต่อไป"

เสียงไพเราะมิได้ดังขึ้นอีก แต่โมอีเหรินสามารถรู้สึกได้อย่างเฉียบไวกว่าคนที่มิได้มีเสียงไพเราะผู้นั้นกำลังมองนางอยู่

โมอีเหรินไม่ได้สนใจมาก เพียงหันหน้าไปหาโลกน้ำแข็งผืนนั้น ขณะก้าวเท้าหนึ่งออกไป เปลวเพลิงสีม่วงที่เดิมที่ก่อตัวเป็นเหมือนเยื่อบางๆ หนึ่งชั้นรอบกายนางก็พลันสว่างจ้าขึ้นมา

โมอีเหรินก้าวไปข้างหน้าอีกก้าว เปลวเพลิงสีม่วงลุกโชติช่วงต่อ ท่อหุ้มทั้งตัวนางเอาไว้ มองเห็นแวบแรกโมอีเหรินเหมือนกลายเป็นมนุษย์เพลิงสีม่วงไปแล้ว

ส่วนพื้นดินที่นางเดินผ่านก็ยังคงสลัดน้ำแข็งที่ปกคลุมทิ้ง หน่ออ่อนสีเขียวงอกขึ้นมาใหม่เหมือนเช่นเส้นทางก่อนหน้านี้

ทุกอย่างดูคล้ายว่าเหมือนกัน แต่มีเพียงโมอีเหรินที่กำลังเดินหน้าอยู่ ที่รู้ถึงความแตกต่าง

หากเส้นทางครั้งแรกนางสามารถเดินได้เหมือนเดินเล่น ตั้งแต่เริ่มเส้นทางครึ่งหลังนางกลับเดินได้เปลื้องแรงขึ้นทุกก้าว ยิ่งเดินหน้าเท่าไร ก็ยิ่งสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงมากเท่านั้น

เพื่อต้านทานไอหนาวเหน็บ เพลิงสีม่วงบนร่างนางจึงลุกโชติช่วงขึ้นเรื่อยๆ พลังปฐมในร่างกายดูดซับแล้วแปรเปลี่ยนมิได้หยุด ยิ่งสิ้นเปลืองมากขึ้นทุกที ถึงจะโคจรเคล็ดวิชาสู่นุ่นอย่างต่อเนือง พลังปฐมของนางก็ยิ่งถูกเผาผลาญไปมากเหมือนเดิม

นี่เหนือกว่าเวลานางต่อสู้เสียอีก

แต่ถึงพลังปฐมที่ใช้สนับสนุนเพลิงสวรรค์สีม่วงจะถูกเผาผลาญ

ไม่หยุด โมอีเทรินกลับไม่ได้ต้องการกินยาเพื่อเสริมพลัง มิใช่เพราะสาเหตุใด
เพียงแต่เป็นสัญชาตญาณ

ภายในระยะสิบลิ้น น้ำแข็งปกคลุมทั่วทั้งฟ้าดิน นี่เป็นค่ายกลอย่าง
แน่นอน หากตัดสินใจจากสภาพที่นางมองเห็น มันยังเป็นค่ายกลลวงตา
ที่มีระดับสูงอย่างที่สุดค่ายกลหนึ่งอีกด้วย

ทว่ารู้ทั้งรู้ว่าเป็นค่ายกล โมอีเทรินกลับมิได้กระตือรือร้นอยากจะ
สะเดาะมัน เนื่องจากค่ายกลนี้หาได้มีพลังทำลายล้างใดๆ ต่อนางไม่

ขณะที่นางก้าวเดินก้าวแรก นางก็รู้แล้วว่านี่คือการทดสอบ

ส่วนว่าเหตุใดถึงทดสอบ นางไม่รู้ เพียงแต่เชื่อโดยสัญชาตญาณ
ว่านางสามารถผ่านการทดสอบได้ ดังนั้นแม้จะพูดขัดคอเจ้าของเสียง
ไพเราะนั้นเล็กน้อย นางก็ยังคงมุ่งหน้าต่อไปอย่างไม่ปฏิเสธ

ไอนหนาวเหน็บมิได้ทำให้คนรู้สึกหนาวอย่างน่าประหลาดใจ แต่ครั้น
ถูกน้ำแข็งปกคลุม การก้าวเดินแม้แต่ครั้งก้าวก็ยังลำบากจริงๆ หากเป็น
เช่นนี้ต่อไปนางอาจล้มเหลว

ขณะที่โมอีเทรินเดินบนเส้นทางช่วงหลังมาได้ถึงครึ่งหนึ่ง สิ่งที่ปะทะ
เข้าหามิใช่เพียงความหนาวเหน็บ แต่ยังมี...แรงโน้มถ่วงบางอย่าง

แต่ละก้าวที่มุ่งไปข้างหน้า บนตัวนางจะคล้ายมีความรู้สึกหนักเป็น
ร้อยซึ่งเพิ่มมากขึ้น

โมอีเทรินโคจรพลังปฐมมโนกายเร็วขึ้น พร้อมกันนั้นเพลิงสวรรค์สีม่วง
บนตัวก็ลุกโชนขึ้นเช่นกัน

ผู้ที่ส่งเสียงไพเราะนั้นออกมามองดูนางอยู่ตลอดเวลา ยามนี้กลับค้นพบ
ด้วยความประหลาดใจว่าสีของเพลิงสวรรค์สีม่วงได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว
เริ่มแรกเปลวเพลิงบนตัวนางเป็นสีม่วงอ่อน ต่อมาขณะเปลวเพลิง

ปกคลุมทั่วทั้งตัวนาง สีม่วงอ่อนก็เข้มขึ้นระดับหนึ่ง บัดนี้สีของเพลิงสวรรค์ สีม่วงยิ่งบริสุทธิ์ขึ้นตามการก้าวเดินของนาง ขณะเดียวกันแม่เปลวเพลิง จะมีขนาดใหญ่ ทว่าตั้งแต่ต้นจนบัดนี้หาได้ปรากฏเค้าลางไม่มั่นคงใดๆ ไม่กลับคงสภาพไว้ได้อย่างพอเหมาะพอดีโดยตลอด ไม่แรงเกินไปและไม่อ่อนจนเกินไป

จุดนี้ทำให้เจ้าของเสียดใจเพราะประหลาดใจอย่างยิ่ง

การควบคุมไฟเดิมก็เป็นเรื่องที่ไม่ง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุม เปลวเพลิงนั้นจำเป็นต้องมีญาณวิเศษที่แก่กล้าพอ ทว่าเด็กสาวนางนี้ กลับหาระดับเปลวเพลิงที่เหมาะสมต่อการต้านทานความหนาวเหน็บและ แรงโน้มถ่วงเจอได้ภายในเวลาอันสั้น มีหน้าที่ยังควบคุมได้อย่างแม่นยำ ไม่ลั่นเปลืองเปลวเพลิงแม้แต่นิดเดียว

เรื่องที่ชวนให้คนตกตะลึงยิ่งกว่าคือตั้งแต่เริ่มออกเดินจวบจนบัดนี้ นางไม่ได้หยุดพักเลย ความเร็วที่มุ่งหน้าก็รักษาไว้คงที่โดยตลอด จนเหลือ ระยะทางเพียงสองลี้สุดท้ายเท่านั้น

ทันใดนั้นสภาพหนาวเหน็บก็หายไป แรงโน้มถ่วงกลายเป็น แรงต้านทาน ด้านไม่ให้นางมุ่งหน้าไปต่อ

"เหตุใดจึงอยากมุ่งหน้าไปต่อ"

เสียงหนึ่งถามไม่อ้อเหริน มันประหนึ่งเป็นเสียงฟ้าร้องที่เคาะตีจิตใจ ของโมอีเหรินอย่างหนัก

"เพราะข้าอยากรู้ว่าข้างหน้ามีอะไร"

"เหตุใดไม่ย้อนกลับไป"

"ท่านน่าเบื่อยิ่ง"

"..."

"ข้าไม่ตอบคำถามน่าเบื่อ และก็ไม่ต้องอยากสนทนาเรื่องน่าเบื่อพรอคนนี้กับท่าน หากทำได้ท่านก็หยุดยังข้าให้ได้ แต่อย่าได้คิดจะรวบรวมจิตใจข้าอย่างนี้ว่าเสียงของท่านฟังดูเหมือนเสียงฟ้าร้องแล้วข้าจะกลัว อีกประการหนึ่งอย่างนี้ว่าเสียงของท่านดังเหมือนเสียงฟ้าร้องก็จะเป็นฟ้าร้องฟ้าลั่นจริงๆ จะเทียบกับเสียงฟ้าร้อง ท่านยังห่างชั้นอีกไกล!"

โมอีเฮรินเพิ่งจะพูดจบ ริมโสตก็คล้ายมีเสียงโสตเสนาะดังขึ้น แแรงที่ด้านทานอยู่เบื้องหน้านางพลันหายไป ครั้นนางก้าวไปข้างหน้าเป็นก้าวที่สาม ตรงหน้ากลับพลันปรากฏภาพฉากหนึ่ง...

เมืองในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ในตรอกแห่งหนึ่งในเขตตัวเมือง หน้าประตูแขวนป้าย 'คลินิกสัตวแพทย์โม' บนมือจับประตูทางเข้ามีคำว่า 'เปิดทำการ' แขวนอยู่

ฉับพลันนั้นผู้หญิงในชุดพนักงานออฟฟิศก็เดินเข้ามาจับตัวนาง คิดจะพาวิ่งออกไปข้างนอก

'คุณหมอโม! คุณหมอโมคะ บาร์บี้ของฉันจู่ๆ ก็ทั้งอาเจียนทั้งท้องเสีย คุณรีบตามฉันไปดูอาการหน่อยค่ะ'

'บาร์บี้ของคุณอาเจียนท้องเสีย คุณก็ควรอุ้มมันมา ไม่ใช่มาที่นี่เพื่อลากฉันไป อย่างนี้ถึงจะประหยัดเวลา อีกอย่างอุปกรณ์รักษาสัตว์ก็อยู่ที่นี้ทั้งหมด คุณลากฉันไป จะให้ฉันไปรักษาบาร์บี้ของคุณมือเปล่าหรือคะ'

'คือว่า...'

'ที่สำคัญคือฉันไม่ได้เป็นสัตวแพทย์มานานมากแล้ว อย่างมาลากฉันตามใจชอบ ทำอย่างนี้ฉันจะคิดว่าคุณอยากล่อลวงฉัน แล้วก็อย่างนี้ว่า คุณแต่งตัวเป็นผู้หญิงแล้วฉันจะมองไม่ออกว่าคุณเป็นผู้ชาย'

'...'

โมอีเหรินแววดาใสกระจ่าง ไม่ได้ถูกภาพลวงตาตรงหน้าทำให้
งงววยแม้แต่บ่อย กลับบังเกียดเดียวดฉันท์สิ่งที่นางก็ไม่ว่าคืออะไรนี้
เสียด้วยซ้ำ

โครม!

ดูเหมือนจะมีอะไรแตกเป็นเสียง ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าโมอีเหริน
หายไปทันที พร้อมกันนั้นแรงที่ต้านทานอยู่เบื้องหน้าโมอีเหรินก็หายตามไป
นางเดินไปข้างหน้าอีกสองสามก้าว เสียงอึมครึมเปี่ยมบรรยากาศแห่ง
ความตายพลันดังแว่วมา

"ซ้ำไม่ใช่บุรุษเสียหน่อย..."

โมอีเหรินไม่สนใจ

"เจ้าดำซ้ำ..."

โมอีเหรินยังคงไม่สนใจ

"ตอนนี้ยังไม่สนใจซ้ำอีก..."

โมอีเหรินหยุดฝีเท้ากะทันหัน

เสียงก็หยุดลงเช่นกัน

คนเสียงไพเราะที่สังเกตการณ์มาตลอดจับตาดูโมอีเหรินต่อ

นี่นางหยุดหงิดแล้ว? ใจว่าวุ่นแล้ว? โมโหแล้ว? ไม่อยากเดินแล้ว?

หรือว่า...

"เดิมทีข้าคิดว่าถ้านี่เป็นการทดสอบ ก็จะต้องให้จบ ถือว่าเป็น
การฝึกฝน" โมอีเหรินกล่าวด้วยท่าทางจริงจังยิ่ง

ฝึกฝน? หึๆ...

"แต่ที่ว่าเจ้าอะอะเกินไปแล้ว"

"..."

คำพูดนั้นราวกับธนูที่พุ่งเข้าใส่

"แค่อะอะนั้นช่างเถอะ จุดสำคัญคือเสียงของเจ้าบาดหูยิ่ง"

"... บาดหู?"

"แค่บาดหูก็ช่างเถอะ แต่เจ้ากลับยังไม่รู้ตัวแม้แต่น้อย เอาแต่พูดไม่หยุด"

"... รู้ตัวอะไร เดิมทีก็สมควรส่งเสียงรบกวนอยู่แล้วนี่!

"ตั้งนั้นเพื่อไม่ให้เป็นการของหูช้า ช้าจึงตัดสินใจจะ... กำจัดเจ้า"

อืม... โมอีเหรินพยักหน้ากับตนเอง นี่เป็นข้อสรุปของนาง

"... กำจัดช้า?" นางมีปัญญา? อยู่ที่นี้มาไม่รู้กี่ปี ยังไม่เคยมีใครกล้าประกาศว่าจะ 'กำจัด' มาก่อนเลย...

"เมื่อก่อนช้าเคยเห็นในตำรา มีก้อนหินวิเศษชนิดหนึ่งเรียกว่า 'ศิลามายา' เป็นหินที่ทำให้คนเกิดภาพลวงตาได้ หากเพิ่มหินชนิดนี้เข้าไปขณะวางค้ายกล อนุภาพของค้ายกลนั้นก็แข็งแกร่งขึ้นไม่รู้กี่เท่า ต่อให้เท่า ช้าก็ยังจะทำให้คนเกิดการรับรู้มิติเวลาผิดพลาด ทำให้คนหลงอยู่ในค้ายกลลวงตา"

ในเขตลี้ลับถูกติดตั้งค้ายกลเพื่อพิทักษ์ปกป้อง และฐานค้ายกล... ก็น่าจะเป็นหินชนิดนี้แล้ว

"...ช้าไม่ใช่ก้อนหินเสียหน่อย"

"เจ้าจะออกมาเอง หรือจะให้ช้าหาตัวเจ้าออกมา"

เสียงนั้นเงียบไป ทว่าตรงหน้าโมอีเหรินกลับปรากฏเงาร่างของท่านตา กำลังมองนางด้วยสีหน้าดูดัน

โมอีเฮรินมอง 'ท่านตา' แค่แวบเดียว ซ้อมมือขวาก็พลันมีเงาเล็กๆ สีเขียวครามบินฉิวไปทางซ้ายเฉียงไปด้านหลัง หลังจับเจ้าสิ่งทีดูเหมือน ต้นหญ้าเล็กๆ ต้นหนึ่งไว้แล้วก็พุ่งตัวกลับมาอยู่ในฝ่ามือของโมอีเฮริน

หลังหญ้าต้นเล็กต้นนั้นถูกจับไว้ก็บิดตัวไม่หยุด ดวงตาโตสีดำวาวของเสี่ยวทุนมีสีเขียวเข้มขึ้น ปากคายหญ้าต้นน้อยลงบนพื้น จากนั้นก็ยัดหาง แล้วเหวี่ยงสะบัด

เพียะ!

"โอ๊ย!" หญ้าต้นน้อยกรีดร้อง

"เสี่ยวพิลิกันัก" เสี่ยวทุนไม่พอใจ จึงสะบัดอีกรอบ

เพียะ!

"โอ๊ยๆๆ!"

โมอีเฮริน "... เอ่อ... หางเหี้ยมหักหญ้า*?

เสี่ยวทุนตบอีกสองสามที หญ้าน้อยก็ค่อยๆ หดหายไป กลายเป็นก้อนหินสีชมพูก้อนเล็กๆ

"ฮือ..."

ก้อนหินกำลังร้องไห้?

เงาร่างของท่านตาหายไปอย่างช้าๆ โมอีเฮรินรู้สึกว่าร่างกายเบาลง โลกน้ำแข็งหายไป แรงต้านทานก็หายไป โมอีเฮรินเก็บเปลวเพลิงสีม่วงที่ล้อมรอบตัวนางลง

"ท่านแม่ มันอะอะอะอิง" เสี่ยวทุนเงยหน้าขึ้นจากข้อมือนางพลางพูดอย่างเรงร่า

"อืม" โมอีเฮรินพยักหน้าแสดงความเห็นด้วย

"เช่นนั้นก็ตบอีกที"

* แปลงมาจากสำนวน 'หัดเหี้ยมหักบุปผา' หมายถึงใช้วิธีการโหดเหี้ยมทำลายสิ่งดีงาม

เพียะ!

เสียงเพียะดังขึ้นอีกรอบ

"แง...แง..." ก้อนหินปล่อยเสียงร้องไห้โฮ

โมอีเหรินกับเสี่ยวทุนมองหน้ากัน ต่างหมดคำจะกล่าว

เสี่ยวทุนผละจากมือของท่านแม่ ลอยไปหยุดตรงหน้าก้อนหิน

"หยุดร้องได้แล้ว ร้องอีกข้าจะตบเจ้าอีกรอบ" หางของมันสะบัด ตบพื้นทีหนึ่งจนเกิดเสียงดัง

"แง...ฮือ..." เสียงร้องไห้ของก้อนหินหยุดชะงักในพริบตา แอบขยับ ถอยหลังน้อยๆ มองเสี่ยวทุนด้วยความขลาดกลัว

เป็นเหตุที่โหดร้ายทารุณเหลือเกิน...ฮือ...กลัว...

"ห้ามขยับ อยู่นิ่งๆ ให้เสี่ยวทุน!" เสี่ยวทุนสั่ง

ก้อนหินหยุดขยับอย่างว่าง่ายทันที หากมองดูดีๆ จะพบว่าก้อนหิน กำลังสิ้นเทา...แต่มันไม่กล้าขยับส่งเดชแล้วจริงๆ

โมอีเหรินกลั้นหัวเราะมองดูก้อนหินปราคาหนึ่ง จากนั้นก็กล่าวกับ ท้องฟ้า "ท่านไม่ออกมาหรือ"

ไม่มีการตอบรับ

"เสี่ยวทุนของข้าไม่ถูกสิ่งใดๆ จำกัด และไม่ได้รับผลจากภาพลวงตา ใดๆ หากให้มันไปหาตัวท่าน มันก็อาจจะจับท่านก่อนทีหนึ่งเหมือนที่ทำ กับก้อนหินน้อยก้อนนี้..."

โมอีเหรินเพิ่งจะพูดถึงตรงนี้ ตรงหน้านางก็ปรากฏเงาร่างสายหนึ่ง เงาร่างสายนี้ลอยอยู่กลางอากาศ ลักษณะไม่เหมือนร่างกายจริง กลับให้ความรู้สึกโปร่งแสงอยู่บ้าง

เขาดูเหมือนเป็นบุรุษอายุสี่สิบหกลีบเจ็ด ชุดตัวยาวสีเรียบ คลุมทับ

เสื้อคลุมที่แขนเสื้อประดับด้วยสีทองงามหรูหรา เขามีผมยาวสีทองหายาก ใช้ปิ่นสีทองเกล้าไว้ เครื่องหน้าก็หล่อเหลาอย่างหาตัวจับยากเช่นกัน บุคลิกลักษณะสง่างามละมุนละไมเหนือโลกีย์ ประหนึ่งว่ามีใช้ส่วนหนึ่งของโลกมนุษย์

กล่าวโดยรวมคือนี้เป็นบุรุษรูปงามที่ทองอร่ามไปทั้งตัว!

แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับความงามเรียบหรูของไป๋อิน

ตามปกติมองเห็นสีทองอร่ามมากเข้าก็จะชวนให้คนรู้สึกว้าว ไร้รสนิยม แต่เขากลับประโคนสีทองอร่ามลงบนตัวจนได้บุคลิกลักษณะสง่างามละมุนละไมเหนือโลกีย์ออกมา

โมอีเหรินอดไม่ได้ที่จะถอนหายใจยาวๆ คำรบหนึ่ง

"เป็นอะไร" เสียงไพเราะเพราะพริ้งราวกับเสียงน้ำไหลจากตาน้ำพุกลางเขา

"ไม่ได้เป็นอะไร ข้าเพียงแต่สะท่อนใจอยู่สักหน่อย"

"สะท่อนใจ?"

"ผู้อื่นมักกล่าวว่าหญิงงามมักอภัพ แต่ครั้งนี้ได้เห็นท่าน ข้าก็คิดว่าที่แท้ไม่เพียงแต่หญิงงาม บุรุษรูปงามก็อภัพเหมือนกัน"

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามเล็กคิ้ว ก่อนจะยิ้มอย่างเฉยชา "เรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว สะท่อนใจเพียงไรก็ไร้ประโยชน์"

"เฮ้อ..." เสียงถอนหายใจนี้ดังยิ่งกว่าเดิม มีหน้าซำนางยังโคลงศีรษะ

"..." บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามอิงจันไปเล็กน้อย

"ข้ารู้สึกว้าวข้าโชคไม่ค่อยดี"

ดังนั้นนางจึงถอนหายใจให้ตนเอง?

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามแสดงอาการไม่เข้าใจว่านางโชคไม่ดี

ตรงที่ได้กัน

ด้วยเหตุนี้โมอีหรินจึงถามเขาด้วยท่าทางจริงจังยิ่ง "ท่านมีทรัพย์สินเยอะมากใช่หรือไม่"

"อืม" บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามย่นน้อกุเล็กน้อยก่อนพยักหน้า เขามีสิ่งของล้ำค่าอยู่ไม่น้อยจริงๆ

"แล้วท่านคิดว่าคนที่ฆ่าได้พบผู้ที่มีทรัพย์สินมากยิ่งผู้หนึ่ง แต่เขาดัน 'ตายไปแล้ว' ทำให้ข้าไม่อาจปล้นได้ นี่ยังไม่นับว่าโชคไม่ดีอีกหรือ"

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่มุมปากของบุรุษรูปงามร่างทองอร่ามกระตุกอย่างแรง

17

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามหมดคำพูดไปเป็นนาน สุดท้ายทำได้เพียง
ดูบหน้าผากพลางถอนหายใจ

"จู่ๆ ข้าก็รู้สึกว่าคุณน่าจะสารมากเช่นกัน"

"น่าจะสารตรงที่ใด"

"ข้ารอมานานถึงเพียงนี้ ผลกลับมาเจอชนรุ่นหลังที่คิดจะปล้น
ชนรุ่นก่อนอย่างเจ้า ยังไม่น่าจะสารอีกหรือ"

"หากท่านเป็นชนรุ่นก่อนของข้า เช่นนั้นข้าก็ไม่ปล้นท่านหรอก"

อืมๆ ต้องอย่างนี้สิ มิเช่นนั้นประมุขหวงผู้ส่งฝ่าฝืนของตระกูลเพ็ง
ถึงกับกลายเป็นโจรขโมย นี่ข้าทำหรือไร

ทว่าบุรุษรูปงามร่างทองอร่ามเพ็งจะรู้สึกสบายใจได้นิดเดียว คำพูด
ต่อมาจากโมอีเหรินก็คือ...

"มอบมรดกให้ข้าเถอะ" นางแบมือขอกันตรงๆ

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามแทบล้มทั้งยืน สงสัยว่าตนเองพึงผิดไป
"มรดก?"

"ถูกต้อง มอบมรดกให้ข้า"

"... ที่แท้ก็นึกถึงมรดก ถึงได้ตัดสินใจไม่ปล้น?"

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามรู้สึกว่ามีปากของตนกระตุกอย่างแรง
อีกครั้ง

หรือว่าผ่านมาหลายพันปี บุตรหลานตระกูลเฟิงตกต่ำขนาด
กลายเป็นโจรแล้ว?

"ท่านแม่ สีหน้าพรรคนี้ใช่ที่เมื่อก่อนท่านเคยบอกว่าเรียกว่า...
พระเอกหนุ่มหน้าโศก?" มองเห็นแววกลัดกลุ้มทุกซอกซี้ใจเกลื่อนหน้าของบุรุษ
รูปงาม เสียวทุนก็เอ่ยถามเสียงเบา

"อืม... กล่าวจากลักษณะภายนอกก็ใช่" ไม่ว่าผู้มีอาวุโสท่านนี้
จะมีอายุจริงเท่าไรกันแน่ อย่างน้อยลักษณะภายนอกก็ดูเป็นหนุ่มน้อย
อายุยี่สิบกว่า

"ท่านแม่ พระเอกหนุ่มหน้าโศกใช่ล้วนแต่ที่มที่หรือไม?" เสียวทุน
ถามอีก

"พระเอกหนุ่มหน้าโศกจะทำให้ผู้อื่นเกิดความรู้สึกดีได้ง่าย หวังให้
เขาหายโศกเศร้า กล่าวง่าย ๆ ก็คือกระตุ้นให้เกิดความรักตามสัญชาตญาณ
ความเป็นแม่ของผู้อื่นได้ง่ายดาย มิใช่คนที่มที่"

คำอธิบายของโมอีเหรินทำให้บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามได้ยินแล้ว
ไม่สบอารมณ์ยิ่ง

อะไรเรียกว่า 'กระตุ้นให้เกิดความรักตามสัญชาตญาณความเป็นแม่
ของผู้อื่นได้ง่ายดาย' ข้าต้องการความรักจากมารดาเสียทีได้!

伊人難為系列 II Volume 2
Yi Ren Nan Wei II Volume 2

ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง ภาค 2 เล่ม 2
อินเขียนอวี เขียน
อวี แปล

จำนวน 376 หน้า
ราคา 349 บาท

伊人難為系列 (Yi Ren Nan Wei) II Volume 2
Copyright © 2021 King-In Publishing Co., Ltd.
Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.
This edition arranged with KING-IN PUBLISHING CO., LTD.
All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2856-8

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801
editor@jamsai.com
www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จنگหนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3
www.naiin.com

ประมุขหวังได้กลับคืนตระกูล ทุกคนศีกศักแตกตื่นได้ไม่ทันไรก็ต้องบ้อมส่งนางจากไป
โมอีหรินใช้เวลาที่อยู่ในตระกูลสะลงเรื่องราวต่างๆ ไปตามสัญชาตญาณ
ก่อนจะรีบร้อนจากมาหาหนทางไปช่วยไปหาลี้จิงหงที่ต้นแดนแรกนภา
ใครจะคาดคิดว่าความยากลำบากที่ท่ามาเกือบต้องสูญเปล่า
ยามที่นางสัมผัสถึงเขาได้แต่หาเขาไม่เจอนั้นช่างแสนยุ่งยากใจ
ไหนจะตอนที่เห็นเขาอยู่กับสตรีอื่นนั่นอีกเล่า
ความรักช่างเป็นบ่อเกิดแห่งความทุกข์และความเสียใจจริงๆ
กว่านางมีใช้คนที่ง่กุกข์ได้นาน เพราะยังมี ‘แดนสมมติ’ ที่ต้องเข้าไปพจญภัยอีก
ยามนี้นางคือประมุขหวัง ส่วนไปหาลี้จิงหงคือประมุขหอน้อยแห่งหอลงทันท
ฉันทศตรูจากตระกูลไปหาลี้หรือตระกูลใดก็ดาหน้าเข้ามาเกิด
โมอีหรินไม่หวั่นเกรงอยู่แล้ว หากจะทำสู้ก็เข้ามาได้เลย!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหนังสือ

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2856-8

9

786160

628568

ราคา 349 บาท